

ชายยากจนกับเมล็ดพืช

มีชายยากจนคนหนึ่ง มีเพียงที่ดินผืนเล็กๆ และถุงเล็กๆ ใส่เมล็ดพันธุ์พืช เมื่อพื้นดินของเขาพร้อมที่จะให้เพาะปลูก เขาตื่นแต่เช้าและเริ่มต้นหว้านเมล็ดพืชที่มีอยู่จำนวนน้อย ครั้นถึงเที่ยงวัน เมื่อแดดแผดเผาไหล่ของเขา เขาจึงหยุดพักที่ตอไม้ ขณะที่เขานั่งลงเมล็ดพืชกำมือหนึ่งตกลงจากถุงหล่นลงไปใต้ตอไม้ “เมล็ดพืชคงเติบโตใต้ตอไม้ไม่ได้” เขากอนหายใจ “ฉันจะปล่อยให้เมล็ดร่วงหล่นไปเพียงเล็กน้อยก็ไม่ได้”

เขาหยิบพลั่วและตั้งต้นขุดรากของตอไม้ อากาศยิ่งร้อนขึ้นทุกที เหยื่อของเขาไหลโซกชุ่มหลัง หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อไหลจากคิ้วของเขา แต่เขายังขุดต่อไปที่สุดเขาพบเมล็ดพืชของเขาที่ตกลงไป เขาเห็นมันอยู่บนกลองใบหนึ่งในกลองมีทองคำมากมาย มากพอที่จะทำให้เขาร่ำรวยและมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายตลอดชีวิตที่เหลือ

เมื่อผู้คนทราบเรื่องก็พูดกับเขาว่า “เธอเป็นคนที่โชคดีที่สุดที่ยังมีชีวิตอยู่” “ใช่ ฉันโชคดี” เขาจะตอบเช่นนั้น “ฉันอยู่ในทุ่งนาของจีนตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนขุดดินตลอดทั้งวันที่อากาศร้อนจัด และฉันจะไม่ยอมให้เมล็ดพืชหายไปแม้แต่เมล็ดเดียว”

เราจะได้รับรางวัลที่เราไม่คาดหวังได้
โดยการทำงานหนักมากกว่า

จากหนังสือเมล็ดพันธุ์แห่งปรัชญา เล่ม 4